

pedraforca

agrupació excursionista

Butlletí número 473; gener-febrer-març 2015

Foto portada: Funicular del Tibidabo i Font del Racó (Josep-Maria Llorens)

**AGRUPACIÓ
EXCURSIONISTA
PEDRAFORÇA**

Sant Sever n. 2, 1er
08002 Barcelona
T. 93 302 62 53
www.aepedraforca.cat
aepedraforca@gmail.com

JUNTA DIRECTIVA

President: Pau Manzanal

Secretari: Patrícia Rovira

Tresorer: Rafael Bosch

Pres. secció espeleologia:
Jordi Roca

Pres. secció esquí:
Sergi Font

Vocals:

Antoni Alcalà (muntanya)
Juli Arrufat (sortides dimecres)
Jordi Roca (local social)

Coordinador activitats:
Sergi Font

**COORDINACIÓ
I REDACCIÓ BUTLLETÍ**

Pau Manzanal
Conxita Sauret

ADMINISTRACIÓ I WEB
Anna Huguet

Publicació sense finalitat lucrativa
Dipòsit legal: B18425-1961
Núm tirada: 325 exemplars

Història del Pedra, tercera part

Any 1925

En aquell temps la propaganda era el boca-orella, la gent venia al local social, en especial els pares per apuntar els seus fills a una entitat on el lema era *anar d'excursió, fer companys i conèixer el nostre país*.

Així, ràpidament augmentà el nombre de socis i el consell directiu passà a ser de set membres a onze en el termini d'un any

Aquesta primera Junta Central era composta per:

President: Ramón García Soler

Sotpresident: Ricardo Hernandez Arellano

Secretari: Lluís Vocerrais García

Tresorer: Ricardo Espinosa Ros

Comptador: Josep Elías Vidal

Vocal 1r: Jaume Perez Catalàn

Vocal 2n: Antoni Aguilar Tiñena

Vocal 3r: Eduard Jordà Hernando

Vocal 4t: Fidel Perez Aguinaga

Vocal 5è: Joan Codina Frau

La primera actuació que es va fer va ser presentar la quota per l'any de 12 pessetes, 1 pesseta al mes que és com es pagava llavors. S'ha de dir que una barra de pa costava 45 cts, un litre d'oli 1,20 pts i un litre de vi 90 cts. Sembla que era una quota força ajustada a les migrades butxaques de l'època.

Les primeres sortides de què tenim registre eren molt a prop de Barcelona, encara que per anar a la platja de Garraf la trobada era a les 4:30 del matí i per anar a Montcada i Reixac a les 5:30.

Sortida dia 2 d'Agost

Excursió familiar a Montcada, font de Sant Pere i Reixach.

Reunió: estació del Nord a les 5:30 h

Pressupost: 1 pesseta
Vocal guia: Joan Hernan

Sortida dia 30 d'Agost

Excursió a la platja del Garraf
Reunió: al Baixador del Passeig de Gràcia a les 4:30 del matí
Pressupost: 3,75 pessetes

Sortida 20 de Desembre

Excursió al Santuari del Corredor
Itinerari: Mataró, Banyamàs, Santuari del Corredor, el Far, Llinàs del Vallés
Reunió: Estació MZA a les 5:30
Pressupost: 4 pessetes
Vocal: A. Aguilar

Pau Manzanal

OBITUARI

Lamentem el traspàs del nostre consoci **Gabriel Fernández Sánchez**, Gabi per als amics.

Donem el nostre més sentit condol a la seva esposa Lluïsa, fills i família.

Lamentem el traspàs de l'**Elena Abril Carles**, vídua d'en Francesc Pere Jesús i mare de la M. Angels Pera Abril.

Donem el nostre més sentit condol a la seva filla i família.

ELS NOSTRES SOCIS

A l'amic Gabi

En Gabriel, Gabi, com tots el coneixíem, va arribar a les nostres vides no fa gaires anys, a través d'un amic comú.

Es va incorporar a les excursions del dimecres i va ser un fidel i entusiasta amant de la muntanya i molt bon company.

Havien passat molts anys sense saber res d'ell directament. Era soci del Club Excursionista Poblet junt amb el seu germà, i d'alguna manera seguia al corrent del món de l'excursionisme tot i que en aquella època no el practicava.

La família havien agafat una masia preciosa “Les Perxes” al terme del Cabrerès, prop de l’Esquirol i allà hi van dedicar esforços i il·lusions durant molt de temps... i van anar passant els anys.

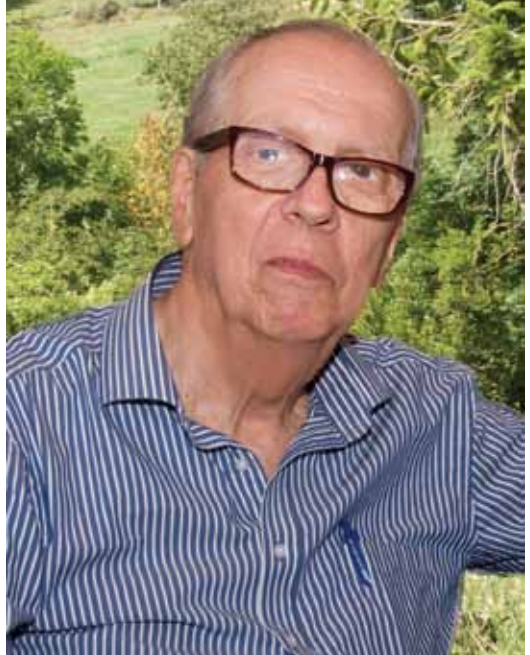
Un dia en Josep Maria Garcia (antic amic seu) se’l va trobar i va resultar que tots dos vivien al mateix barri de Sant Martí (amb motiu d’un canvi de domicili d’en Gabi i la Lluïsa) i després de l’alegria del retrobament van comentar que tots dos estaven jubilats i en Josep Maria el va convidar a incorporar-se a les sortides de muntanya del Pedraforca que fèiem dos dimecres de cada mes.

I així va ser com va començar a venir i a retrobar-se amb l’ambient de l’excursionisme.

Creiem que va gaudir molt, en aquests anys que vam tenir la sort de compartir amb ell moltes coses.

El tindrem present en el nostre record com amic i sobretot com la bona persona que va ser.

A reveure company.

Maria Dolors Bertran

Vercors, Tour des 4 Montagnes

19 d'agost de 2014, fem un bon esmorzar a Gite l'Essendole, a Villard de Lans. Carreguem motxilles i deixem els cotxes. El camí surt cap amunt direcció Le Moucherotte, una plujeta fina ens acompanya però aviat abandona. Comencem el Tour des 4 Montagnes, al Vercors. Le Moucherotte és el punt més elevat de la carena, un cim rocós molt característic. Des de dalt es poden veure a l'altra banda de la vall totes les muntanyes de l'Oisans, als Alps. Al fons de la vall Grenoble. El camí baixa pendent fins a St Nizier du Mocherotte, on dormim en un tipi a la Ferme Rony i gaudim del sopar "bio" de la granja.

El segon dia les cames ja responen millor, però encara hi ha queixes. Seguim el camí cap a Autrans, passant pel Pas du Curé i Pas de l'Ours. El paisatge és molt bonic, els pobles entranyables. La jornada és llarga, i quan arribem a la plaça d'Autrans ens regalem una crêpe, ben merescuda. Dormim a l'alberg de joventut, situat molt a prop del poble.

Sortim d'Autrans per la plana en direcció a Rencurel, creuant el Pas de Pertuson. La vall de Rencurel és preciosa també, rodejada del massís rocós

que l'envolta. La Gite des Rimets queda lluny i elevada, una pujada llarga i finalment arribem... a la tarda relax a les hamaques i jocs de taula. I per sopar el deliciós plat típic de patates al forn i formatge blue de Vercors.

El quart dia comença amb baixada forta fins a la Balme du Rencurel, on comprem pa i formatge per dinar. Som a les gorges de la Bourne, i hem de seguir un tros de carretera abans de desviar-nos muntanya amunt cap al poblat en runes de Valchevriere, bombardejat pels alemanys durant la segona guerra mundial. Després seguim direcció Corrençon en Vercors, on finalment descansam a l'alberg des Hautes Plateaux . Ja només ens queda arribar al punt inicial de partida, la Gite d'Essendole, una altra jornada de camí entre zones rurals passant per la cascada de la Fauge. Arribada als cotxes i foto de grup, hem fet el Tour!

RUTA (total 89,1 km):

19 agost, 21,9 km / 823 m:

(Gite L'Essendole), Villard de Lans - Collet du Furon - Le Moucherotte (1.875 m) St Nizier du Moucherotte (Ferme Rony)

20 agost, 18,5 km / 840 m:

St Nizier - Pas du Curé - Engins - les Merciers - Pas de l'Ours (1.649 m) - Autrans

21 agost, 15,5 km / 520 m:

Autrans - Pas de Pertuson (1.435 m) - Rencurel - Gite des Rimets

22 agost, 22,6 km / 550 m:

Gite des Rimets - La Balme de Rencurel - Basse Valette - Pont de Valchevriere - Site de Valchevriere - Porte de Bois Barbu - Col du Liorin - Corrençon en Vercors (Auberge des Hautes Plateaux)

23 agost: 10,6 km / 270 m

Corrençon - les Glovettes - cascade de la Fauge - Pont de l'Amour - Gite l'Essendole.

<http://www.vercors-gtv.com>

Els valents excursionistes: Arlet Lombarte, Laia Balart, Aina Balart, Mireia Casas, Laia Casas, Juanjo Martinez, Eva Lombarte, Jaume Balart, Pura Fenollosa, Judith Manzanal, Kiku Casas.

Judith Manzanal

Solell de Collserola, façana de Barcelona (2) De Sant Gervasi al Coll de la Vinassa

Excursió circular per ascendir als voltants del cim del Tibidabo (512 m)

Bonica sortida cap al Tibidabo que recorrerem pels entorns, sense entrar al recinte ni passar per les instal·lacions i edificis del cim. Itinerari que dóna moltes possibilitats per ampliar-ho. El recorrerem pel perímetre, sent el Coll de la Vinassa (468 m.) el punt més distant, a vegades nomenat erròniament Vinyassa. Agradable pujada per pistes forestals de solell i un lleuger desplaçament a l'obaga per camins de carena fins a arribar al Coll pel vessant vallesà, entre frondosos boscos de pins a partir del passeig de les Aigües i passant per alzinars amb roures de la Font de la Salamandra. Baixada mixta per corriols i camins de ponent. Gaudirem d'oberts panorames sobre Barcelona i el litoral, així com de les serres i muntanyes emblemàtiques que encerclen Collserola.

Serres de la Rabassada i Sant Medir

Apropament: Hem d'acostar-nos a l'avinguda del Tibidabo/Ronda de Dalt. Si anem en cotxe, a més dels accessos tradicionals, podem agafar la sortida 6 de la B-20 i si optem pel transport públic, tenim la L7 dels FGC, estació Av. Tibidabo i de TMB bus, les línies 60 (Pl. Glòries – Z. Universitària), 73 (Maquinista – Pl. Kennedy) i 196 (Pl. Kennedy – Bellesguard).

Sortida: Comencem a remuntar per l'avinguda del Tibidabo, des de la confluència del carrer de Josep Garí amb el lateral superior de la Ronda de Dalt.

Itinerari: Desnivell de 302 m., el temps s'ha compatibilitzat a origen i caminant a pas suau.

04' Parc de la Font del Racó junt el carrer de Lluís Muntadas, obert a partir de les 10 h. És per on podem fer drecera, seguint les indicacions Funicular del Tibidabo. Es voreja el perímetre dret d'aquest acollidor parc de caràcter rústic i amb boscatge variat.

08' Plaça del Doctor Andreu, hi ha l'Estació Inferior del Funicular. Girem a dreta i anem a cercar el carrer de Manuel Arnús, on destaca el palauet modernista Ca n'Arús o El Pinar. Caldrà resseguir la part inferior de l'extensa propietat per aquest carrer, direcció Carretera de les Aigües.

26' Pla i Font del Maduixer, una de les portes del Parc de Collserola, amb aparcament. Prenem el passeig de les Aigües a l'esquerra.

30' Pont del Funicular, un cop passat trobem a dreta l'edifici Central Tibidabo d'Aigües de Barcelona, seguim aquest camí i agafem el primer trencall a dreta.

36' Camí de Vallvidrera, ens desviem amunt. És una via tan ampla com el tram anterior de les Aigües, que enfilem direcció a l'Observatori Fabra; una placa ho assenyala. A partir d'aquí, molt bones vistes de la ciutat.

47' Cruïlla camí de Can Borni, pista àmplia i ben definida. Camí forestal als jardins del Viver Municipal de Can Borni, en una zona reforestada principalment amb pins i alguna altra conífera exòtica. Cal destacar les antigues fites de Terme Municipal que anirem trobant.

56' Pontet metàl·lic de Can Borni, sobre el funicular. Continuem per la mateixa pista quan trobem un camí encreuat.

1 h 11' Font de Can Borni a l'esquerra. Doll en un racó acollidor amb banc lateral de trencadís blanc. Pugem suaument, a la dreta tenim el filat de tancament del Viver.

1 h 20' Clariana i aparcament, a tocar la carretera BV-1418 que des de Barcelona i Sant Cugat mena al Tibidabo, cim culminant de Collserola. Continuem avall durant uns 100 m. per la vorera del marge dret, camí del Coll de L'Erola i la Font Grogga. En dia clar, podrem distingir l'extens frontis del Pirineu al fons.

1 h 24' Corriol GR-92, senyalització blanc-vermell. En el punt on s'in-

terromp la barrera de seguretat hi roman un pas de vianants. Creuem la calçada i, davant per davant arrenca un viarany amb rètol que indica Font de la Salamandra - Coll de la Vinassa, direcció nord pel vessant vallesà. Ens endinsarem per boscos i bosquines de l'obaga, característics de la vegetació de Collserola.

1 h 26' Pedra dels Sacrificis, per poder-la trobar, quan comencem el coster ens haurem d'endinsar en un espai feréstec. Just uns 20 m. a la dreta, quan hàgim passat el primer graonat, abans de la segona escala i d'una torreta de línia baixa tensió. Tornarem enrere i reprendrem la ruta, després de gaudir d'aquesta curiositat d'origen incert.

1 h 35' Font de la Salamandra, queda ben visible a la dreta, entre el corriol i la carretera de La Rabassada. És un punt amb interessants panoràmiques.

1 h 38' Cruïlla de camins, tombem a esquerra; deixant a la dreta el camí barrat d'accés a la carretera. Tenim al davant, poc visible, el Turó de Miralluna (476 m.).

1 h 40' Coll de la Vinassa, que en sobrepassar-lo trobem tot seguit el camí de Sant Cugat i una petita esplanada amb bancs.

Baixada, descendim cap a l'esquerra, en direcció Can Tano i Tibidabo. Més endavant trobem el carrer Camí de Sant Cugat, el primer de la Colònia Tibidabo, on es localitzen una vintena de cases unifamiliars, majorment d'estil modernista.

1 h 54' Camí de Cal Totxo, pavimentat. El prendrem un cop deixem el de Sant Cugat, passat un revolt empinat a l'esquerra i amunt, que mantindrem fins al final.

2 h 01' Taquilles Parc d'Atraccions, ubicades a la cruïlla amb el Camí de Vallvidrera al Tibidabo, davant de l'aparcament del Parc d'Atraccions. Si baixem per aquest carrer fins a sobrepassar el garatge, veurem les dues notables torres classicistes de Ca n'Almirall, en els números 43 i 45. De nou, retornem a les taquilles.

2 h 03' Camí inferior al Parc, cap a l'esquerra de les taquilles, enfilem el camí d'accés al nivell inferior de les atraccions. Passada la primera casa de l'esquerra i abans de trobar-nos la porta del Parc, detectarem una dreuera a la dreta, entre la barana de formigó i una piona, per on hi fem via.

2 h 10' Carretera de Vallvidrera al Tibidabo, fet el darrer tram de graons de formigó, arribem a la Carretera de Vallvidrera al Tibidabo, que travessem giravoltant el guarda-rail (si no volem tombar), la pugem un tros i

continuem pel sender que apareix abans del pont del funicular.

2 h 17' Camí de l'Observatori Fabra, deixem el sender i continuem avall per l'asfalt; primer trobem el sender 630 B a llevant, que refusarem, i ens encaminem fins a trobar el de ponent.

2 h 24' Sender de Ponent, traçat per la dreta de l'Observatori i senyal 629 B, enmig d'atapeïdes pinedes.

2 h 51' Pista forestal, prosseguim el descens per aquest antic camí a Vallvidrera i agafem el primer trencall a dreta, en el lloc on hi conflueix el camí forestal de Can Borni per l'esquerra. A partir d'ara, caminarem per la mateixa ruta d'anada.

2 h 55' Passeig de les Aigües, a la Caseta d'Aigües i a l'alçada de la Font del Racó, hi ha una drecera alternativa que baixa pel costat del traçat del funicular. No recomanable per deficient.

3 h 19' Pla i Font del Maduixer, carrer Manuel Arnús i avinguda del Tibidabo.

3 h 29' Punt de sortida

Imatges: Cal destacar d'aquesta excursió, els llocs següents:

URBANITZACIÓ del TIBIDABO. Una ciutat-jardí que si va triomfar en el tombant del segle XIX a XX; un projecte d'èxit del farmacèutic Salvador Andreu, oposat al fracàs del contemporani Park Güell de l'industrial Eusebi Güell. L'any 1899 es constituí la *Compañia Anónima Tibidabo*; que ben aviat realitzà les primeres actuacions d'exploració del pla de l'avinguda del Tibidabo, convertint-lo en el punt residencial més elegant de Barcelona.

La finca s'estenia des del que avui és el passeig de Sant Gervasi fins al cim, dins dels antics municipis de Sant Gervasi de Cassoles i Vallvidrera.

Per explotar la part alta de la muntanya; on ja s'hi havien construït la carretera d'accés des de Vallvidrera, un pavelló de fusta i la diminuta ermita del Tibidabo, es va inaugurar el Tramvia Blau i el Funicular i s'inicià l'edificació del Temple Expiatori durant el 1901, el Tramvia de Vallvidrera en el 1905 i les primeres instal·lacions del Parc a l'any 1908. La Colònia Tibidabo o de Cal Totxo, aguantant Sant Cugat, es començà a traçar a partir de 1912.

LA PEDRA dels SACRIFICIS. És un monòlit de pòrfir rosat amb insculptures en el dors, d'uns 1,55 x 0,90 x 0,45 m., que ens mostra unes incisions rupestres de 12 cassoletes i 2 reguerons, de mesura i fondària diversa. Sembla que la mà de l'home prehistòric la va gravar per realitzar sacri-

ficis: les concavitats servien per dipositar les vísceres de la víctima i la sang fluïa pels canalons. Hi ha qui li ha trobat característiques màgiques. Mai millor dit, el que “no sabem encara on acaba la història i on comença la llegenda”.

Pedra dels Sacrificis en el Coll de la Mola

BIBLIOTECA de CA n'ALMIRALL. Aixecada l'any 1924 per la viuda del polític i escriptor catalanista Valentí Almirall (1841-1904); contigua a la casa d'estiueig, per albergar-hi la seva biblioteca personal. A l'exterior hi destaca un grup escultòric amb al·legories del coneixement i a l'interior diversos símbols maçònics en la decoració.

Biblioteca de Ca n'Almirall

*Josep-Maria Llorens
Gener 2015*

Una visita a les White Mountains (Les muntanyes Blanques)

Feia temps que tenia projectat un viatge per conèixer la regió història de Nova Anglaterra. M'atreia profundament la coneixença sobre el terreny del procés que van seguir les colònies britàniques d'Amèrica que les van portar finalment a aconseguir la independència i que a la llarga serien l'embrió de la constitució d'aquell gran país que són els Estats Units. Una història que d'altra banda en coneixem ben poc. De ben segur que aquest interès no estava gens deslligat del procés que estem vivint a Catalunya, que espero tingui un final ben semblant al de les colònies americanes. I amb aquest objectiu la Pili, la meva dona, i jo encetàrem l'agost passat un viatge cap a Boston.

Però l'objecte d'aquesta ressenya no són pas aquells fets històrics sinó el contacte amb les Muntanyes Blanques, una cadena muntanyosa que forma part dels Apalatxes, situada al nord de Boston. Ocupen una quarta part de l'estat de New Hampshire essent visitades a l'estiu majoritàriament per un turisme interior i molt familiar, procedent en gran part per habitants de Boston, la capital de l'estat de Massachusetts, i els prop de 6 milions de l'àrea d'influència de la capital, i en menor nombre per novaiorquesos.

Instal·lats en un motel de la localitat de Lincoln ens hem dedicat a fer diverses excursions i caminades als llocs més interessants que intentaré resumir.

El primer contacte, a **The Flume Gorge**, ha estat un itinerari en principi fàcil, que s'enfila uns 300 metres a través d'un engorjat situat als peus del *Mont Liberty* i que comença i acaba en el Centre de visitants. En el decurs de l'excursió podem admirar la roca granítica vermella, fonament bàsic en la morfologia d'aquesta serralada. El camí cada vegada més engorjat segueix la llera del riu i supera el desnivell mitjançant un seguit de passes i ponts que ofereixen bones vistes del torrent i les cascades.

De tant en tant un mirador ens permet aturar-nos per contemplar i gravar imatges de les successives cascades. Però la pluja s'ha avançat i abans d'arribar a la part alta de *The Flume Gorge* es desencadena tot un festival de pluja i trons. Ens posem les capelines i ens aturem per veure si escampa.

Observem amb admiració l'intens color vermell, per cert molt ben polit per l'acció mil·lenària de l'aigua, les sorres i les pedres damunt del granit, ben típic d'aquesta zona dels Apalatxes, conseqüència del refredament sobtat de la roca ígnea sota la gelera que cobria aquestes muntanyes fa 200 milions d'anys.

Aprofitem una petita minva de la pluja i seguim amunt, ara per escales força dretes arran de paret de roca fins a arribar a un aixopluc que per cert està atapeït de gent i no ens hi podem encabir. Molta gent no ha estat tan previsor a com nosaltres i estan xops de cap a peus. No duïen protecció per la pluja. Com que no podem descansar a recer de la pluja seguim endavant pel *Ridge Path*, un ample camí totalment cobert per una espessa capa formada per branques de centenaris roures, faigs i aurons, els de la fulla de l'escut del Canadà. Poc abans de la *Liberty Gorge* torna la pluja amb més força encara i també els trons. Per salvar un impetuós torrent passem per un pont cobert, el *Sentinel Pine bridge* del 1939, un dels molts que hi ha en aquesta zona. Són ponts amb una coberta de doble vessant amb forta inclinació cap al corrent de l'aigua per facilitar el lliscament de la neu cap al riu i evitar que la forta acumulació de neu pugui ensorrar el pont. La darrera part de l'itinerari ens mostra unes immenses roques anomenades rocs erràtics glacials. Van ser arrossegats per la gelera fa 25.000 anys i quan aquesta va desaparèixer van quedar situats aquí. Algunes roques pesen més de 300 tones. Finalment pel *Wildwood Path* arribem al final del camí.

Sentinel Pine Bridge

Dins les Muntanyes Blanques hi ha múltiples possibilitats per fer activitats així com recorreguts fàcils i curts, itineraris de mitja dificultat i de llarga distància tant a peu com en bicicleta. Després del dia de pluja d'ahir

hem decidit avui fer visites turístiques, que també n'hi ha, i de molt recomanables. Una d'elles és *The Bassin*, un estany fruit de l'erosió de l'aigua i les roques damunt del granit i del qual en Samuel Eastman en la seva Guia de les *White Mountains* va definir com "Un dels llocs predilectes de

The Bassin

la Natura, un bany de luxe i deliciosament apte per a les ablucions d'una deessa". En definitiva un itinerari curt però interessant i cobert de vegetació per un dia molt assolellat. Tot seguit visitem l'*Echo Lake* sota mateix del *Mt. Cannon*. Un llac d'aigües molt tranquil·les i amb gran profusió de reflexos on amb ganes de fer fotos no tens aturador. Per no parlar dels apassionats per la pintura. Tampoc es pot obviar la visita al Memorial de l'*Old Man of the Mountain*, una manera "sui generis" que tenen els americans per recordar o reviuire el que han perdut. En aquest cas la silueta d'unes enormes roques a la muntanya amb el perfil d'un home vell, roques que varen desaparèixer fa anys a causa d'una violenta tempesta que va arrossegar aquelles roques pendent avall, destruint aquell símbol i alhora reclam turístic de les Muntanyes Blanques.

Un esment especial requereix el *Mount Washington*, un cim dins la cadena anomenada Serralada Presidencial, amb tot de cims que porten el nom de presidents d'Estats Units i altres americans distingits. Però aquí només em referiré al cim esmentat.

Al *Mont Washington* s'hi pot pujar de diverses maneres: a peu, en cotxe, en bicicleta o en tren. Un tren de cremallera que s'inaugurà el 3 de juliol de 1869 després de 3 anys de treballs, que té cura de l'entorn tot

utilitzant energia verda com el biodièsel per impulsar un comboi que triga una hora i mitja per superar els 400 metres de desnivell que separen l'estació inferior del *Mont Washington* i el cim. Tot i la pàtina d'història no hi vàrem pujar. Bàsicament per dues raons: la primera

és que quan hom arriba al cim els passatgers només tenen una hora per romandre-hi. La segona, és el preu, excessivament car. Tot i que el peatge de la carretera tampoc és massa barat. Però té l'avantatge de la llibertat d'horari per baixar. Factor importantíssim a tenir en compte.

La pujada en cotxe se situa a una alçada d'uns 200 metres aproximadament amb una vegetació esplèndida que anirà minvant a mesura que ens enfilem fins a arribar a ser gairebé tundra en el decurs de les 7 milles i escaig, uns 12 kilòmetres. Amb un desnivell del 12% és obligatori mantenir la primera marxa posada, que en els cotxes americans, tots automàtics, equival a una reductora. En arribar a un dels miradors ens aturem i rebem la primera fuetada de vent. D'aquesta muntanya s'ha dit que en dies de fort vent els excursionistes leviten, el vent els aixeca de terra, tanta n'és la violència. De fet el *Mount Washington* és el cim més alt de l'estat i quan el gèlid vent àrtic bufa fort aquesta muntanya és el primer obstacle que hi troba. A mesura que ens atensem al cim grosses nuvolades fan acte de presència i els darrers metres els farem entre batzegades de vent i de boira. Baixem del cotxe i cal posar-nos els anoracs, ja que a més del vent la temperatura ha baixat radicalment. Ben a prop del cim s'alça el *Tip Top House*, un antic hotel de muntanya, construït el 1853, que diuen que fou el primer edifici d'aquestes característiques al món. En entrar-hi ens adonem de les grans coincidències amb els refugis de muntanya que hem conegut al Pirineu i als Alps fa uns anys. De fet es tracta d'un refugi de muntanya. Després de fer un volt per l'interior de les instal·lacions ens apropem al punt culminant, el cim a 1.917 metres, que es troba a quatre

passes del refugi, a on hi arribem fent tentines per culpa de les fortes ràfegues de vent. Però la vista per culpa de la boira no ha estat pas massa agraïda. En el Centre de Visitants es poden veure algunes imatges de la muntanya en les diferents estacions de l'any amb un temps de certa bonansa i amb bona visibilitat però el clima aquí dalt no és sempre tal com apareix a les fotografies. L'estació meteorològica del *Mount Washington* registrà el 12 d'abril de 1934 una ràfega de vent de 372 kilòmetres per hora, rècord mundial de velocitat del vent sobre la superfície de la terra dins de l'hemisferi nord. Pel que respecta a temperatura, el 16 de gener del 2004 s'arribà als 42 graus negatius que amb vents sostinguts de 141 kilòmetres per hora equival a una sensació tèrmica de prop de -75° . De fet els treballadors de l'estació meteorològica quan han de sortir a l'exterior a l'hivern, de vegades amb un clima extremament dur per fer les lectures exteriors, com dels pluviòmetres, han de sortir a l'exterior, com hem vist en un documental, ben encordats per no ser arrossegats pel vent.

Una de les excursions que ens ha exigít més esforç ha estat la de les *Arethusa Falls*. Aquesta cascada considerada una de les més boniques de l'estat porta el nom d'una bella nimfa anomenada Arethusa, Segons la mitologia grega un déu caçador, de nom Alfeu i amb renom de faldiller, en veure-la va voler seduir-la però ella sabent de quin peu calçava Alfeu, va intentar fugir i s'amagà, convertint-se en una font i Alfeu es transformà en riu.

Cascada Arethusa

Al cap de dues hores ben bones de dura i sostinguda pujada, tot desnivell, s'arriba al peu de la cascada. Malgrat la curta durada en temps, no dubto en assegurar que es tracta de l'excursió més dura de les realitzades per dues raons. Una d'objectiva: es tracta d'un recorregut amb molt desnivell per la curta distància. La segona raó ha estat subjectiva, ja que he hagut de fer la baixada amb la meitat de les soles de les dues botes totalment desenganxades dels talons essent el final de la vida útil d'elles que varen anar a reposar dins del contenidor més proper del punt d'arribada.

I per avui això és tot per ara sobre la nostra experiència de les Muntanyes Blanques.

Josep Fàbregas
Agost 2014

55è Pessebre A.E.Pedraforca instal·lat a la Cova Simanya

Han col·laborat: Josep-Maria Llorens, Josep Fàbregas, Antoni Alcalà, Mª Dolors Bertran, Judith Manzanal, Pau Manzanal, Conxita Sauret.

Entitat associada a:

